

Péntek délben

Frenyó Júlia

Festő szak, II. évfolyam

Előképnek sok mindent tekintek. Például, amikor „Az égbolt másik fele” című kiállításon jártam a Ludwig múzeumban, láttam

Sighard Gille képét, melynek címe a „**Társaság örrel**”,

vagy **Volker Stelzmann** „**Diptych-Demonstráció II**” című munkáját.

Megfogalmaztam később magamban, hogy szeretnék egy azokhoz hasonló munkát, amelynek van története. Narratívában, eseményekben, és cselekvésben gondolkodtam. Elkezdtem vázlatolgatni, fényképezni és fényképeket elővenni, melyeket addig gyűjtöttem. Ez az első

nagyon hangvételi munkám, melyet vázlat alapján készítettem. Ennek köszönhetően átgondolhattam a kompozíciót, a színeket, az alakok helyét, a motívumokat ki-be helyezhettem. Az, hogy mi alapján bólintottam rá egy motívumra, vagy, hogy melyik miért volt közelebb hozzám, azt egyfajta vallomásnak tudhatom be. Az élményt, amelyet belülről átéltem, annak a kivetülését tartalmazzák ezek, akár közvetve, akár közvetlenül, mint például a bőgős. Gyermekkorom óta közel áll hozzám a zene, magam is zongoráztam, az ereimbe ivódott bele, de nagybőgőzni nem bőgöztem. Így értem én a közvetettséget.

Ugyanakkor, ha a kép egészét nézem, akkor sok mindent magam sem értek. Egyfelől úgy gondolom, nem is kell érteni, másfelől mégis van bennem egy rekonstrukció, rendszerbe helyezés iránti vágy, hogy megértssem, miért raktam egymás mellé festeni a labdázó alakokat, a vérengző-szerelmeskedő párt, a segítő kezét váró gyermeket, a kutyát, aki szájában egy véres darabot cipel, az elhaladó olvasó embert és egy „alkoholistát”. Groteszknak és satirikusnak vélem, hogy nyugodtan léteznek egy térben.

Ha ránézünk a képre, tekintetünket erősen bevonza a centrumban gubbasztó, meditáló néni, elhelyezése, erős narancssárga pulcsija miatt és, mert egyedül ő néz ránk. Ő az, aki felveszi a kapcsolatot a nézővel.

Ha tüzetesebben szemügyre vesszük, talán mégis van valami párhuzam a fenti „vér”, „piros”, és „labda” szimbólumok és az előtérben lévő almát evő nő és a bort iszogató alak között. A bor lehet egyenlő a vérrel, de lehet önmagában is tekinteni, mint egészséges hedonizmus. A szakszofonos az egyedüli, aki nem evilági, mintha máshonnan jött volna. Még ha a szakszofont a szájába venné, és ezáltal összeérnének a sötét formák, akkor is ez lenne rá igaz. Nem illeszkedik be a többi rendszerbe, csak a sziluettje látszik. Kizökkenti a képet a működőnek hitt rendszeréből, felbolygatja, kérdőre vonja és feszültséget kelt jelenlétével.

A feszültség azáltal is nő, hogy egymás mellett van egy reálisan megfestett bőgőt pengető ujj és a sötét szaxofonos. Ellentét továbbá a háttérben látszó kihalt, sivár hegyvonulat és a pezsgő élet előrébb. Álom és valóság határmezsgyéjén vagyunk. Ugyanakkor a bőgős ujjja sem valódi, csak első ránézésre. Kevesen vették eddig észre, hogy hat ujjja van. Ezt azért is festettem így, hogy szemügyre vegyem, ki veszi észre? Játéknak isvehetem részemről. Ki mennyire figyel?

A teret öt részre lehet osztani.

Elöl a füves rész, mögötte a folyó, a sivatag sík része, majd a buckák és a messzi távol, vagyis az ég. Jelen van egy vízszintesen sávozottság. Az alakok háromszöget, cikk-cakkot és irányvonalakat adnak ki. A folyó abszaktan jelenik meg, leegyszerűsítetten (akár egy pléd is lehet). . Az oldalról belógó növényzetben, ritmus van. Ezt a vonalak és a színek is jelzik.

A perspektíva megintcsak első ránézésre helyes : a pálmafák hátul kisebbek, előrébb nagyobbak, az emberek is. Az előtérben viszont nagyobb a néni, mint a többi szereplő. Ez egy középkori festményeken fellelhető gondolkodásmód, hogy a jelentéktelenebb embereket kisebbnek ábrázolják. Emiatt is erős a hangsúly a nénin, és emiatt is lehet a tolószékes embernek méginkább áldozat szerepe.

Úgy gondolom, hogy az összefüggéseket, kapcsolatokat keresem a képen, a világban,és magamban. Összegzek és összefoglalok valamit, újraértelmezek, más környezetbe helyezem.

Olyan értelmezése is van a képnek, hogy ami hátul van, azt múltnak is fel lehet fogni, ami elől, azt jelennek. Ezt a rendszert követve egy szereplő többször is megjelenik a képen. Boticelli Primavera című képén megfogott a gondolat, hogy egy szereplőt többször ábrázoljak. Ez az átváltozás, hogy „valamiből” „valami” és „valakiből” „valaki” lesz, a barokk korbnak is gyakran ábrázolt témája. Bár megjelenítését tekintve nem érzek közelséget Bernini „Appolo és Daphné” munkája iránt, viszont témáját tekintve igen.

A kép megfestése után fogalmazódott meg bennem a kérdés, hogy a néző hogyan tud kapcsolódni ehhez a képhez, vagy egy képhez egyáltalán . Mert a néző nem csak a művészre kíváncsi, hanem össze akarja kötni a magábanélőt a képen megjelenővel. Arra a következtetésre jutottam, hogy ugyan van narratíva, de az összeállítás a nézőre van bízva.

Több szereplőnek is nyitva van a szája. A nyitott száj az élet jele. **Bernini** szeretőjéről készített szobrán is ez figyelhető meg. Címe: **Consanza Bonarelli**

A Péntek délben az első festményem, amely nagyobb méretű. Ezt egy lépésváltásnak tartom. Megváltoztak a méretek, nagyobb ecsetet használtam, jobban kibontakozhattam, önfeledtebb volt a festés.

A címet a véletlenre bízta. Felnyitottam azt a könyvet, melyet akkor olvastam. Thornton Wilder-től a „Szent Lajos király hídjá” regényt. Ez az első két szava a könyvnek.